

വെള്ളിനക്ഷത്രം.

മാബലി കണ്ട മലനാട്.

കുറവാളികൾ.

മലരിനോട്.

വിത്തത്തിനോട്.

യോജിക്കില്ലെന്നോ?

സപാതത്തും.

ഗംഗയുടെ ഗീതം.

അന്ത്യമാലും.

മുത്തശ്ശനും കുട്ടിയും.

എന്റെ ജീവിതം.

പ്രേമമാണുപോൽ!

ഞാനും കവിതയും.

കാക്കയും കുയിലും.

വെള്ളിനക്ഷത്രം

വെള്ളിനക്ഷത്രമേ! ചക്രവാളത്തിൽ നീ
തുള്ളിച്ചിരിച്ചു വരുന്നതെന്തിങ്ങനെ?
കുങ്കുമമാർക്കും പണക്കാർക്കുമേതൊരു
ഫഷസന്ദേശം വഹിച്ചു വരുന്നു നീ?
ദിവ്യചൈതന്യമവനിസ്തരുമുവാൻ
നവ്യപ്രഭാതത്തെയാനയിക്കുന്നു നീ.
വെള്ളിനക്ഷത്രമേ! നൂന, മല്ലാസ്തിലോ
തുള്ളിച്ചിരിച്ചു പരില്ല നീ; സ്വാഗതം!

മാബലി കണ്ട മലനാട്

ഒന്ന്

കേരളമേ, നിൻ പൊൻകവിൾക്കുമ്പിൻ-
ചോരയെങ്ങനെ ചോൻപോയ്?

വല പുലരിയുമന്തിയും ദയ
കലരാതെ കുടിച്ചെത്തിച്ചോ?

രാത്രിതൻ രൗദ്രനേത്രങ്ങളതു
കൃത്രിമം ചെയ്തു തട്ടിയോ?

അല്ലെങ്കിൽ മഴവില്ലു നിന്നോട
ചൊല്ലാതെ കൊണ്ടുപോയെന്നോ?

എങ്ങുപോയമ്മേ,യെങ്ങുപോയ് വാടി
മങ്ങമിക്കവിൾതൻ നിറം?

പട്ടിണിപ്രേതം വറിച്ചതാണ-
പ്പട്ടുപൊൻകവിൾത്തട്ടുകൾ.

രണ്ടു്

മാലിയലാതെ മാനുഷർ വാണ
മാബലിനാടാം മലയാളം

നരകയാതന തിന്നു തിന്നയ്യോ,
പൊരിയുന്ന ദീനദർശനം.

നല്ല നല്ല കൃഷിക്കാരെല്ലാരു-
മെല്ലാം തോലുമായ്തീരുമ്പോൾ,

പട്ടണത്തിലേയ്ക്കോടിച്ചെല്ലുന്നതു,
പട്ടിണിത്തീയാണവിടേയ്യം!

മുണ്ടുടക്കാതെ, മിണ്ടാൻ പയ്യാതെ,
ഉണ്ടിട്ടില്ലാതെയെത്ര പേർ,

പാതവക്കത്തു പാതിജീവനായ്-
പ്ലാതിരകൾ കഴിയുന്നു.

കാണമെത്തിപ്പോയ് വസുമില്ലല്ലോ,
നാണമുവാതെ നില്ക്കുവാൻ.

അല്ലലാൽ വരും ഹൃത്തിൽനിന്നല-
തല്ലമോ ചുണ്ടിൽപ്പാട്ടുകൾ.

വന്തടിച്ച തകർക്കുമെങ്ങനെ
ചെന്തളിർക്കൈകളിനയ്യോ!

കണ്ണനിരാൽക്കഴുകുന്ന കുഞ്ഞി-
ക്കയ്യകൾ കണ്ടാൽക്കരഞ്ഞുപോം!

മുൻ

കേരളത്തിന്റെ പൊന്നുമാക്കളേ,
പോരിൽ പേർകേട്ട വീരരേ,

മന്നിടം കാണാൻ മാഞ്ചലി വര-
മിന്നൊരു ദിനമെങ്കിലും,

കത്തൊരുമിച്ചീ ദുസ്ഥിതി മാറാൻ
ഹൃത്തഴിഞ്ഞുളുമ്പിത്തമോ?

കുറവാളികൾ

ഒന്ന്

“പട്ടിണി പാരിൽ നട്ടു വളത്തിയ
കുറവാളികളാരിവ,രാരിവർ?”

പശ്ചിമദിശ്ശിലപ്പകൽതന്നുടെ
പട്ടടത്തീ പടൻ പിടിയ്ക്കവേ,

നിന്ദിതർതൻ നെടുവീഴ്ചപോലവേ,
മന്ദമാരുതനങ്ങു വീശീടവേ,

അത്തൈരുവില്ലാത്തുമെൻ കാതിലീ-
യത്തലിൻ ചോളമെത്തിത്തുളയ്ക്കായ്:

“പട്ടിണി പാരിൽ നട്ടു വളത്തിയ
കുറവാളികളാരിവ,രാരിവർ?”

രണ്ടു്

അലംനഗ്നയാ,യുൽക്കടചിന്തയാൽ
തപ്തചിന്തയായ്,ശ്ശപ്തസപരൂപിയായ്,

പാതവക്കത്തൊരുവൾ മരുവുന്നത
നീതിതൻ നെഞ്ചിലേറാ കൂരമ്പുപോൽ.

പെട്ടെന്നുവൾ പൊട്ടിച്ചിരിയ്ക്കുകയായ്,
മട്ടു മാറുന്നു, പൊട്ടുന്നു കണ്ണുനീർ.

‘ചേലിയലും തമാശ’ കണ്ടിട്ടുവാ-
നാളുകളുതാ തികിത്തിരക്കുന്നു.

“ഭ്രാന്തിയാണവളെ”ന്നാണൊരാ“ഉതി-
ന്നെന്നു ചെയ്യാന”പരൻ തവിടുകയായ്.

പിന്നിലോടിക്കളിച്ചുകൊണ്ടുണ്ടാടി-
പ്പിള്ളരുണ്ടതാ പൂഴിയെറിയുന്നു.

ശാന്തയാമവൾക്കുണ്ടെറിഞ്ഞീടാനു-
മന്തമറതാമീയൊരു ചോദ്യംതാൻ:

“പട്ടിണി പാരിൽ നട്ടു വളർത്തിയ
കുറവാളികളാരിവ,രാരിവർ?”

വെള്ളിനക്ഷത്രം

൧൭

മുൻ

പാഞ്ഞുപാഞ്ഞു പരവശയായവൾ
പാതവക്കത്തു വീണു വിവശയായ്.

അന്യമായവളോതാൻ മുതിർന്നു
ചിന്തനീയമാമീയൊരു ചോദ്യംതാൻ:

“പട്ടിണി പാരിൽ നട്ടു വളർത്തിയ
കറവാളികളാരിവ,രാരിവർ?”

മലരിനോട്

മലരേ, നീയിന്നേവ-

മാരുടെ കവിതത്തട്ടിൽ

മഴവില്ലെഴുതാനോ

മനമായ്ച്ചിരിയ്ക്കുന്നു?

അഴലിൽക്കഴങ്ങുമെൻ

കേരളത്തിന്നോ നിന്റെ-

യശകാസപിച്ചിടാൻ

നേരവുമന്മേഷവും?

കുട്ടിയ കവിതത്തോ

തുടുപ്പു കേറീടേണ്ടു,

പൊട്ടിയ ഹൃദയത്തോ

കോപമയിർക്കൊണ്ടീടേണ്ടു?

കണ്ണീരാൽ കനത്തതാം
നയനങ്ങളോ ഫന്ത
കൺകുളുപ്പിയ്ക്കും നിന്നെ
കണ്ടുകൊണ്ടിരിയ്ക്കേണ്ടു?

ചിരിതുകിടാനുള്ള
കാലമല്ലിതെൻ പൂവേ,
കരയു കല്ലല്ലെങ്കിൽ,
കരിയു കണ്ണില്ലെങ്കിൽ.

വിത്തത്തിനോട്

വിത്തമേ നീ ചിരിയ്ക്കൂ ചിരിയ്ക്കൂ നീ
ഏതു പൊട്ടിത്തകരുന്നതുവരേ.

എങ്കിലുമിതൊന്നോക്കുണ്ണേ: നിൻ ചിരി-
വകിലെന്നെ സാധുരക്തത്തിനാൽ.

നീ കുടിയ്ക്കുന്ന വെള്ളമോ ചാകാതെ
ചാകും സാധുവിൻ കണ്ണീർ നിറഞ്ഞതാം.

താവകസുഖഭോജ്യങ്ങളൊക്കെയും
പാവപ്പെട്ടോർതൻ മാംസവും മജ്ജയും.

അങ്ങതൻ പട്ടമെത്തതൻ ചോട്ടിൽ നി-
ന്നുന്താ പൊങ്ങിടന്നു പ്രതിഷേധം.

നാളിനിയേറെയില്ലസ്ഥിനിമ്ബിത-
മാളികനിര വീഴാൻ തകരുവാൻ.

നാളിനിയേരെയില്ല നിൻനിഷ്ഠ-
നീതി നാമാവശേഷമായ്ത്തീരുവാൻ.

അത്രമേൽ പാരനഭവിച്ച നിന്റെ-
യകൃമങ്ങളും തോന്വപാസങ്ങളും.

യോജിപ്പിച്ചില്ലേനോ?

ചുറ്റുമേ സപാതരൂപത്തിൻ
കാരാടിയ്ക്കുവേ വേദം
മുറി ഞാൻ മാത്രം വാഴ്ത്തും
ചങ്ങലക്കുടുക്കിൽത്താൻ.

മാമകഹൃദിനന്ദം -
മക്കാരിലൊരു കൊച്ചു
പ്രേമഗാനംപോൽ പാരി -
കുളിപ്പിക്കാനാശിക്കുന്നു.

എങ്കിലും കരം രണ്ടും -
വിശ്വാസക്കുറവിനാൽ
ശങ്കിച്ചു തമ്മിൽത്തമ്മിൽ
കലഹം കൂട്ടിപ്പറന്നു

ഇടയിൽക്കുഴപ്പമെന്തെന്ന്
ഹൃദയം പറകയാ -
ണിടറും സപരത്തിൽ: “ഹാ
നിങ്ങൾ യോജിപ്പിച്ചില്ലേനോ?”

സ്വാതന്ത്ര്യം

[സുബ്രഹ്മണ്യഭാരതി]

സ്വാർത്ഥസവിതാപെ .

വിരമ നാം കൈക്കൊള്ളുമോ
സ്വപ്നതേജസ്സാമൊരു
തൈമിന്നാമിനങ്ങിനെ .

കണ്ണിലും പ്രിയതരം .

സ്വാതന്ത്ര്യം കളഞ്ഞിട്ടു
കൈകെട്ടിയിരിയ്ക്കുമോ
ദാസ്യവൃദ്ധരായ് നമ്മൾ .

ലൗകികക്ഷണഭോഗം

തേടി നാം വെടിയുമേ
നാകീയസ്വാതന്ത്ര്യത്തിൻ
ശാശ്വതസമ്പത്തിനെ?

കണ്ണാടി ലഭിക്കാനായ്-

കുഞ്ജൻകുട്ടി തൃജിതകിൽ

പൊണ്ണനെന്നെലകാകെ-

പുച്ഛിച്ചു ചിരിയ്ക്കില്ലേ?

മാതൃഭൂമിനെയൊരാ-

ധിതുകയല്ലാതിന്നു

മായികപ്രേതങ്ങളെ-

യാദാനന്ദം വന്ദിക്കുമോ?

മറക്കാനാമോ നമു-

ക്കുന്നമെന്നുമീ മന്നിൻ

പരിപാവനമായ

‘വന്ദേമാതര’മന്ത്രം.

ഗംഗയുടെ ഗീതം

ഒന്ന്

കളകളുടനടനം മുഴക്കിയും വത-

പ്രഭുക്കുമാല യണിഞ്ഞും

അലമാലതിങ്ങിയൊഴുകും ഗംഗതൻ

ഗളത്തിൽനിന്നിതു പൊങ്ങി:

“കാമനമക്കളേ നിങ്ങ-

ളോടിവരിൻ വേഗം.”

അതിന്റെ വക്കത്തു തല കുലുക്കിയി-

ട്ടതലകാത്തി പൊഴിഞ്ഞും

ചെറുതരുനിര വിരിഞ്ഞ പൂക്കളാൽ

ചിരിച്ചുകൊണ്ടേറു ചൊല്ലി:

“കാമനമക്കളേ നിങ്ങ-

ളോടിവരിൻ വേഗം.”

അവിടെയത്തരൂരിവരത്തിൽ മേവും
കവിയാം കോകിലമപ്പോൾ,
അവർതൻ ഭാഷയ്ക്കു സരളഗാനത്തിൻ
സിര പിടിപ്പിച്ചു പാടി:

“കാമനമക്കളേ നിങ്ങ-
ളോടി-വരിൻ വേഗം.”

രണ്ടു്

അർദ്ധാഭ്യരിയിട്ടരികൾപോലെ ര-
ണ്ടരമപ്പെത്തങ്ങൾ തമ്മിൽ
അതുമിതും പാഞ്ഞടി പിടികൂടി-
യമന്നിതങ്ങൊരു ദിശ്ശിൽ
അവർ—ആ നാണവും മഹമ്മദും—മാതിൻ
വിവശമാം വിളി കേൾക്കേ,
പരസ്പരം നോക്കി പരിഭ്രമത്താലേ
പരുങ്ങിയങ്ങല്ലം നിന്നു.
ഇരുവരിൽനിന്നു മറിയത്തേതന്നെ
ഒരേ സ്വരമിതുയൻ:

“എത്തിയമ്മേ ഞങ്ങളെത്തി,
എത്തിയമ്മേ ഞങ്ങൾ.”

അവരതിവേഗമണഞ്ഞിതമ്മത -
ന്നരികിൽ കൂപ്പുകയോടേ.
ഇരുവരേയും തന്നിരുട്ടകളിൽ
ലിരുത്തിയമ്മയുരച്ചു:

“തമ്മിലെന്തിനെന്റെ മക്കൾ
തല്പിടുന്ന നിങ്ങൾ?
നൊന്തിടുന്നതെനിക്കത്രേ
നിങ്ങൾ തമ്മിലോരാൽ.
മക്കളെത്തലോടീടേണ്ടോ -
രിക്കരങ്ങളിന്നും,
ചങ്ങലക്കുടക്കിലത്രേ
നിങ്ങൾ കാണുന്നില്ലേ?”

മുൻ

അതികൂടുതലമവരിരുവരും
കുതിപ്പു കൈകോർത്തുകൊണ്ടേ,

അവർതന്നമ്മയെ ധിമതപത്തിൽ നി-
ന്നഴിഞ്ഞു വാനതിവേഗം.

അവർതൻ ചുണ്ടിൽനിന്നൊഴുകിയിറങ്ങ-
മവസാനിഞ്ഞുതന്നേരം:

“സ്വന്തം മാതൃമോചനാത്മ-
മെന്തും ചെയ്യും ഞങ്ങൾ.”

അതിന്റെ സന്ദേശം ഫിമവാനിൽച്ചെന്ന-
ങ്ങലച്ചു മാറൊലിക്കൊണ്ടു:

“സ്വന്തം മാതൃമോചനാത്മ-
മെന്തും ചെയ്യും ഞങ്ങൾ.”

അന്ത്യമാല്യം

(ഡോക്ടർ കോട്ണീസിന്റെ പാവനസ്മരണയ്ക്ക്)

ഒന്ന്

കാലുകുത്തിടാത്തു

നിദ്രയിൽ ശയിക്കുന്നു

കാലത്തിൻ കരത്തട്ടിൽ

കുമ്പധീരനാമൊരാൾ

നോക്കുവിൻ, കാണുന്നില്ലേ

നിങ്ങളുക്കല്ലം ജീവ-

രക്തത്താൽ തുടിക്കുന്നു,

തുടുത്തു കാണാകുന്നു.

കേൾക്കുവിനതുചൊല്ലു-

മാവേശം തുളിപ്പുനൊ-

ക്കഥ—പുളകത്താൽ

പൊതിയപ്പെട്ടു നിങ്ങൾ.

രണ്ടു്

“ഇങ്ങനശപരം വാഴ്ത്തു
ഭാരതവർഷത്തിന്റെ
ചുണ്ടിൽ നിന്നടന്നോരു
സൗഹൃദപ്പാൽ പ്പുഞ്ചിരി.

ചീനയെ ‘മാസിസീറുപ്ലേ-
ഗാ’ ക്രമിച്ചപ്പോളിതു
ഭീനശൂശ്രൂഷയ്ക്കായി-
യയച്ച ഭിഷഗ് ഭൂതൻ.

പോരിനായ്പ്പറപ്പെടും
പടയാളരേ, നിങ്ങൾ
പോരുവിനിങ്ങോട്ടൊന്നു
കൈകൂപ്പിപ്പോകാൻ മാത്രം.

നിങ്ങൾതൻ നേതാവത്രേ,
നിങ്ങൾതൻ ഗുരുവത്രേ,
ഇങ്ങിതാ കിടക്കുന്നതു
വിജയാലസനായി.”

മുൻ

ഭാരതത്തേയും ചീന-

യേയും തൻ രക്തംകൊണ്ടു

വേറിടാത്തൊരൈക്യത്തിൽ

ബന്ധിച്ച മഹാത്മാവേ,

ധീരകർമ്മാവേ, തൊഴാം

ഭാവൽക്കുപരിശുദ്ധ-

സ്വാരകത്തിലീയന്ത്ര-

മാല്യം ഞാനപ്പിങ്കുട്ടെ!

മുത്തശ്ശനും കുട്ടിയും

ഒമ്പ്

നിത്യവും പുലരിയ -

പൂർവ്വചക്രവാളത്തിൻ
ഭിത്തിയ്ക്കുമുകളിൽ വ -
ന്നെത്തിനോക്കീടുന്നേരം,

മഴകാറുണ്ടോ വീട് -

മഴവൻ നിസ്സീമമാ -
യൊഴുകും 'പിയാനോ'വിൻ
മാദകസംഗീതത്തിൽ.

രണ്ടു്

പണ്ടയാൾ * 'വൈററ്' ഗാർഡുക'ൾ -

കൈതിരായ് പോരാടിയി -
ട്ടുണ്ടു സോവിയറ്റാകും
ശിശുവെ രക്ഷിക്കാനായ്.

1917ലെ റഷ്യൻ വിപ്ലവത്തെ അമർത്താൻ സാർ അഴിച്ചുവിട്ട പട്ടാളം.

ഇന്നു, ഹാ, വാലുകൃത്തിൻ
 വിക്രിയമൂലം തനി-
 ജ്ഞാനിനും കെല്പില്ലെന്നായ്,
 നാടിന്റെ വിളികേൾക്കേ.

തോക്കുകൾ ചുമന്നേറെ
 വളഞ്ഞ ചുമലിനെ-
 തുക്കിക്കൊണ്ടായാറുകിന്നു
 നടക്കാൻ വയെന്നാലും.

ദേശാഭിമാനത്തിന്റെ-
 യാളിക്കത്തലിലിന്നു-
 മാശിപ്പതുണ്ടായാള-
 തോക്കേന്തി യുദ്ധംചെയ്യാൻ.

മുൻ

രാപ്പകലില്ലാ ഭേദ-
 മെപ്പൊഴും, സ്വപ്നംകാണും
 മൂപ്പരജ്ജ്വൽകാരെ
 യുദ്ധത്തിൽ തോല്പിച്ചെന്നായ്.

വെളുക്കും നേരത്തായാ-
 ളാഘ്നാദത്തള്ളിച്ചയാൽ
 വിളിഞ്ഞും തൻപുത്രിയെ
 മടിയിൽവെണ്ണും നിത്യം.

കുട്ടിയുള്ളിലേയ്ക്കേ-
 തള്ളിയ കവിറാത്തടം
 കുട്ടിതൻ വീത്തുള്ളതാം
 കവിളിൽച്ചേർത്താഘ്നാദാൽ,

കാതുവാൻ തുടങ്ങീടും
 പിന്നിട്ടുപോന്നോ രോമ-
 പ്ലാതയിൽ നടന്നോര
 സംഗമങ്ങളെപ്പാറി.

“ഏകുഞ്ഞിത്തങ്കേ, മോളും
 റഷ്യതൻ മാനം കാക്കും
 കെങ്കേമിയായിക്കണ്ടൻ
 കണ്ണുകൂടത്തെങ്കിൽ!”

എന്നയാൾ പലപ്പോഴും
 ഭീഷ്മനിശ്വാസത്തിന്റെ
 തെന്നലിൽ പറപ്പിപ്പോ
 തന്നാശാശലഭത്തെ

മുന്നിൽനിന്നിരുപല്ല
 പോയോരു തൊണ്ണൂറു കാട്ടി-
 ചിന്നപ്പെണ്ണവൾ
 ചിരിതുകിടും സസന്തോഷം.

ഉന്നതാദർശത്തിന്റെ-
 യുക്തസ്മിതപ്രഭുപോലെ
 മിന്നമാ മുഖത്തുനി-
 ന്നതിരും മറുവടി:

“മുത്തശ്ശാ, ഞാനും പോക-
 മച്ഛനമ്മമാരെപ്പോൽ
 യുദ്ധത്തി, നെന്നിട്ടേയെ-
 ന്നത്തശ്ശൻ മരിയ്ക്കാവൂ.”

ചാടിയങ്ങെഴുന്നേല്ക്കൂ-

മുത്സാഹക്കുരുനവരം

ചേവടികളാലൊച്ച-

യുണ്ടാക്കിയോടിപ്പോകും.

മച്ചിലങ്ങൊളിച്ചവ-

ച്ചുള്ളൊരു കളിത്തോക്കു

സ്വപ്നമെടുത്തവരം

തത്തിയെത്തീടും വീണ്ടും.

“നോക്കുകെ” നോതിക്കൊണ്ട-

പ്രാൽക്കുഞ്ഞു ചെറുകുളി-

ത്തോക്കു തൻതോളിൽച്ചാരി-

യിടംകയ്യിനാൽത്താങ്ങി,

കൊച്ചുവാം വലങ്കയ്യിൻ

തണ്ടയും മടക്കിക്കൊ-

ണ്ടച്ചത്തിൽ വിളിച്ചാക്കും:

“ഹാസിസം നശിയ്ക്കട്ടെ!”

കോലായിൽ നടന്നീട-
മങ്ങമിങ്ങം പിന്നീടാ
ലോലാംഗി തികഞ്ഞൊരു
ഭടനെന്നു ഭാവുത്തിൽ.

നാലു

മുക്കിന്റെ മനസ്സതു
കണ്ണടയേറിപ്പത്രം
നോക്കും തൻ മുത്തശ്ശന്റെ
മുഖവും നോക്കിക്കൊണ്ടേ,

നിത്യവുമിരിയ്ക്കാറു-
ണ്ടവളും, യുദ്ധത്തിന്റെ
വാത്സകളറിയാതെ
പറുമ്മോ കൊച്ചോമൽക്കും?

വിജയാഘോഷത്താലാ
മുത്തശ്ശൻ ചിരിയ്ക്കുമ്പോൾ,
വിടരും മുഖത്താലാ
മുത്തിനും ചിരിയ്ക്കണം.

൩൪

വെള്ളിനക്ഷത്രം.

മുത്തശ്ശൻ പിയാനോവിൽ
പാട്ടു പാടിടുമ്പോഴാ
മുത്തിനും മൂളീടണം
താളവും മുറുക്കേണം.

അഞ്ച്

ഒരുനാളാ വീട്ടിൽ -
നിന്നു പാട്ടല്ലാ കേട്ട -
തരുമക്കിടാവിന്റെ
വാവിട്ട കരച്ചിലാം.
ചെന്ന ചെന്നവരല്ലാം
കണ്ണനീരൊപ്പിക്കുഞ്ഞു
തന്നുടെ ചുരുൾമുടി -
യൊതുക്കിച്ചുഞ്ചിച്ചോതി:

“കാമനേ നിൻ മുത്തശ്ശൻ
പോയി, സോപിയററിന്റെ
സാമന്തൃക്കുരുണല്ലേ,
നിനക്കുണ്ടല്ലോ ഞങ്ങൾ.”

എന്റെ ജീവിതം

ജീവിതത്തിലുവനായ് മരിയ്ക്കുമെന്നാകിലും
ചാവുകയല്ലെന്റെ ലക്ഷ്യമീയുഴിയിൽ.

പാവങ്ങളൊത്തു വിഷാദിതമെങ്കിലും
വാവിട്ടു കേഴുകയില്ലെന്റെ ജീവിതം.

മത്തടിയ്ക്കാറുണ്ടിടയ്ക്കിടയ്ക്കെങ്കിലും
മദ്യത്തിൽ മുങ്ങുമാറില്ലെന്റെ ജീവിതം.

ആരുടെ രക്തമിപ്പാരിൻ കവിളത്തു
പൂരിതശോഭം തുടച്ചു കേറുന്നവോ;

ആരുടെ വേപ്പുകണങ്ങളിപ്പാരിൻ
പാതനടുത്തുമാലചാത്തുനവോ;

ആരുടെയാശയാശ്ശേഷണം പാരിനെ-
യാരാൽ പുളകമണിയിച്ചിടുന്നവോ

൩൩

വെള്ളിനക്ഷത്രം

അന്താശിലാളരോടാ, നിത്യനിസപരോ-
ടൊത്തു പൊരുതുകയാണെന്റെ ജീവിതം.

പുല്ലാങ്കുഴലേ, മധുരമാണെങ്കിലും
വല്ലാതെ ദീനമാം താവകരോടനം .

പേയ്ക്കുതീർത്തീടൻ നെഞ്ചിനെ ചോരയെ -
ചോർത്തിടാൻ, നീതിതൻ കൂന്തൽ ബന്ധിപ്പിച്ചാൻ
വെമ്പുമെൻ ജീവിതം സംഗരകാഹളം
മുമ്പേ മുഴങ്ങവേ നിന്നെ മാനിപ്പോമോ?

പ്രേമമാണുപോൽ!

ഒന്നു നോക്കൂ! പ്രേമമാണുപോൽ!

പ്രേമമാണുപോൽ!

പ്രേമമാണുപോൽ! പോരും,

നിങ്ങളെ പ്രസംഗങ്ങൾ

കോൾ ചെയ്തുകൊണ്ടിരിക്കും

പ്രേമണിമേടുത്തുനാൽ,

വെന്തെരിഞ്ഞീടും വയ-

റിന്നിറു വെള്ളം നല്ലാൻ

വെമ്പിടും പ്രേമം സ്തിഷ-

മധുരം നിങ്ങൾക്കുണ്ടോ?

പൊരിയും ഹൃദയത്തിൽ

പ്രേമലാഷ്ട്രീർ വീശാൻ

വിരിയും പ്രേമം വിശ-

മോഹനം നിങ്ങൾക്കുണ്ടോ?

൩൮

വെള്ളിനക്ഷത്രം

അടിമത്തത്തിൽ കേഴും

മന്ത്രുനെ മോചിപ്പിക്കും-

നടരാടിപ്പം പ്രേമം

പ്രോജപലം നിങ്ങൾക്കുണ്ടോ?

അസമതപത്തിൽ കണ്ഠം

മുറിക്കുന്നതും പ്രേമം-

മസിതാത്മാവിൽ പുത്തൻ

വെളിച്ചം വീശും പ്രേമം,

സത്യത്തെപ്പറ്റും പ്രേമം

സ്വപാതംത്തെ കൊല്ലും പ്രേമം,-

മതംത്തെ വെല്ലും പ്രേമം-

മെങ്ങാനും നിങ്ങൾക്കുണ്ടോ?

മണ്ഡ

ചന്തമേറിപ്പം രാവി-

ലിംഗിതമറിഞ്ഞെത്തി-

ചൂമ്പ്രിക പൂമ്പട്ടൊന്ന

വിരിച്ച വെൺമാടത്തിൽ,

വെള്ളിനക്ഷത്രം

൩൯

ചുംബനങ്ങളാ, ലാഭേ-
ഷങ്ങളാൽ കിഴിഞ്ഞു നോ-
രംബരം തളിർക്കയാൽ
താങ്ങുമോമനകളെ

കാമദാസന്മാർ വെച്ചു
പരിലാളിത്തം ഭോഗ-
പ്രേമരംഗമേ, നിന്റെ-
യുന്മാദം നിലയ്ക്കാരായ്!

ഒന്നു നോക്കുക പൂവ്-
ചക്രവാളത്തിൻ വക്കിൽ
വന്നുനില്പതു വേല-
ക്കാരുടെ യുഗമത്രേ!

ഞാൻ കവിയും

ഭാവി സോൽക്കണ്ഠം മുന്പേ
നോക്കി നില്ക്കുമ്പോഴെ-
ഭാരതാംബതൻ തിരു-
മടിയിൽ പിറന്നു ഞാൻ.

ഗംഗ കരതുകമോടേ
താരാട്ടുപാടിത്തന്നു
ഭംഗിയിൽ താലോലിച്ചു
വളർത്തിത്തളിഞ്ഞെന്നു.

ആ ഹിമാചലമുതു-
മുത്തശ്ശൻ മടിയിൽവ-
ച്ചാഷ്ടമിതൻ വീര-
കഥ മേ ചൊല്ലിത്തന്നു.

വെള്ളിനക്ഷത്രം

൪൧

പതിനെട്ടാണ്ടായപ്പോൾ.

പ്രാണനാഥയായ്ത്തീൻ്റ

പുതുതാഭൂമി പൂണ്ട

മുഖ്യധാര കവിത മേ.

അടരാടുന്ന ഞാനി-

ന്നവരതൻ കൈകോത്തുകൊ-

ണ്ടടിമത്തത്തിൽ കേഴ്-

മമ്മയെ മോചിപ്പിക്കാൻ.

കാക്കയ്യം കുയിലും

ഒന്ന്

കാക്കയായേയ്ക്കാമെന്റെ

കവിത,യതിൻ ശബ്ദ-

കാക്കശ്ശും കുയിലിന്നു

പിടിച്ചില്ലെന്നും വരാം.

ഏകിലുമതിലുണ്ടു

ജീവിതപ്പോരാട്ടത്തിൻ

ഹുകാരം—മതീ, മതീ

ജയിച്ചു, ജയിച്ചു ഞാൻ.

രണ്ടു്

കാണില്ലായിരിയ്ക്കാമെൻ

കുപനത്തിലൊന്നുമേ

കാമ്യമായ്, കണ്ണീരിന്റെ

കണ്ണിലൂടെ നോക്കുമ്പോൾ.

വെള്ളിനക്ഷത്രം

൪൩

എങ്കിലുമതിലുണ്ടു
ജീവിതസത്യത്തിന്റെ
തകരേഖകൾ—മതീ
പാരിൽ ഞാൻ കൃനാത്മനായ്.

മുൻ

മാദകലഹരിയിൽ
മയങ്ങാറില്ലെൻ കാവ്യം
മാന്ത്രിനിമാർതൻ മാരിൽ
കത്തികുത്തില്ലെൻ പ്രേമം

എങ്കിലും സജ്ജീവിത—
ലഹരിപിടിപ്പിജ്ജ—
മെൻകാവ്യമനീതിതൻ
നെഞ്ചത്തു വസ്ത്രംതാഴ്ത്തും.

നാലു

അംഗചാതുരിയില്ല,
ശബ്ദമാധുരിയില്ല—
യെങ്കിലും, പാരിന്നുണ—
പ്പേകവാൻ കൗകൻവേണം

൪൪

വെള്ളിനക്ഷത്രം

കയിലിന്നതിൻ ശബ്ദം

രസിച്ചില്ലെന്നാലെന്താ-

ണയിരേകിടം ലോക-

ത്തിന്നാകെയതെന്നാകിൽ?

